

Konec světa

Slovo konec může vyvolávat různé pocity. Žáci jasně rozlišují mezi koncem školního roku a koncem prázdnin. Pro rodiče je něco úplně jiného konec týdne a konec pracovního týdne.

Konec může být dobrý i špatný. A dnes si máme položit otázku: „A co konec světa?“

Bude to pro nás dobré, nebo špatné? Probouzí v nás pomyšlení na konec světa naději, nebo smutek, či dokonce strach?

Většina lidí tyto otázky běžně neřeší. Vědci slibují, že se naše modrá kulička bude ještě pár milionů let točit, tak jakýpak konec světa.

Jako křesťané souhlasíme s těmi, kdo nevěří konkrétním předpovědím času konce světa, protože Ježíš nám jasně řekl, že o té hodině ví jen Bůh.

My nemáme zkoumat, kdy ta hodina nastane, ale máme žít, jako by měla přijít každou chvíli. Dobře a naplno.

V tom nám může napomoci jedna zajímavá myšlenka, která říká, že konec světa probíhá svým způsobem neustále. Není chvíle, kdy by něco neumíralo a vzápětí se nerodilo k životu.

V jednom mm³ krve je 5.000.000 červených krvinek, které mají životnost 120 dní. Stále umírají a rodí se, abychom my mohli žít. Když všechno funguje jak má, je naše krev zdravá a nám se může dobře žít.

Zkusme si představit místo krvinek myšlenky a podněty, které nás ovlivňují.

Některé jen problesknou, některé v nás žijí a hlodají dlouho.

A pro naše zdraví je důležité, aby myšlenky, které jsou zlé a nezdravé, umřely a naopak dobré aby rostly a sílily a přinášely užitek.

Co je dobré a co je zlé, co je zdravé a co nemocné, není někdy snadné rozeznat.

A proto přichází Kristus, aby naše myšlenky posoudil. Ukázal nám, co nám prospívá a co nám škodí. Čeho se máme držet a čeho se máme zbavit.

Kdo uvěří Kristu, bude spasen. Věřit znamená dávat přednost Ježíšově moudrosti.

Hezky o tom vypráví jeden příběh ze života mnichů.

Jednoho dne se zeptali mniši svého opata: „Otče, Vy se apokalypsy nebojíte?“

„Ne, já mám apokalypsu každý den.“

„Jak to myslíte? To je to s námi taková hrůza? lekli se mniši.

„Ne. Apokalypsa pro mne není žádná hrůza. Je to příchod Pána Ježíše v jeho moci a slávě, kdy se ujme vlády a porazí zlo.

A tato událost nastává v mém srdci při každé mši svaté.

Ve svatém přijímání přichází Ježíš jako král do mé duše a já ho usadím na její trůn, aby soudil, co se ve mně odehrává. Aby mi jako nejmoudřejší soudce ukázal, co je v mém životě dobré a co zlé. Aby mě od zla osvobodil a v dobrém posiloval.

Když ho pozvu, přijmu a podřídím mu své myšlení a konání, mohu říci, že nastala taková má malá soukromá apokalypsa, kdy Ježíš přišel do mého vnitřního světa a ujal se vlády.

Mé staré hříšné já umírá a začíná nový život pod Kristovou ochranou. To jsou přece samé dobré zprávy.“

Mnichům se to zalíbilo a tak se zeptali: „A jak se máme dopracovat k takovému duchovnímu umění, které nám tu popisuješ?“

Opat se usmál a pravil:

„Chcete-li se i vy těšit ze sladkého života svatosti, pozvěte v modlitbě Ježíše do svého srdce.

Ptejte se ho, jaké zlo vás ohrožuje nejen zvenčí, ale hlavně zevnitř.

Když to zlo poznáte, zřekněte se ho a odevzdejte ho Kristu, ať vás od něj osvobodí.

Proste Ježíše, ať vám ukáže dobro a dá vám sílu, abyste ho vykonali.

Radujte se ze všeho, co pro vás Bůh dělá, a chvalte ho se všemi svatými.

A začněte hned teď, ať to stihnete, než bude konec světa.“